

אור הירח

כתבה נ. סרנס
צויר ד. טראוואס

חי פעם דוקטור אחד. הוא היה זקן מאוד
והרכיב משקפיים כי לא יכול היה לראות
טוב.

אצל הדוקטור חי חתלתול. הוא היה קטן
מאוד וכולו שחור, כי כך נולד.
מבוקר עד ערב הדוקטור ריפא ילדים,
מבוגרים וזקנים. והחתלתול ימים
שלמים רדף אחרי זבובים, פרפרים
וציפורים.

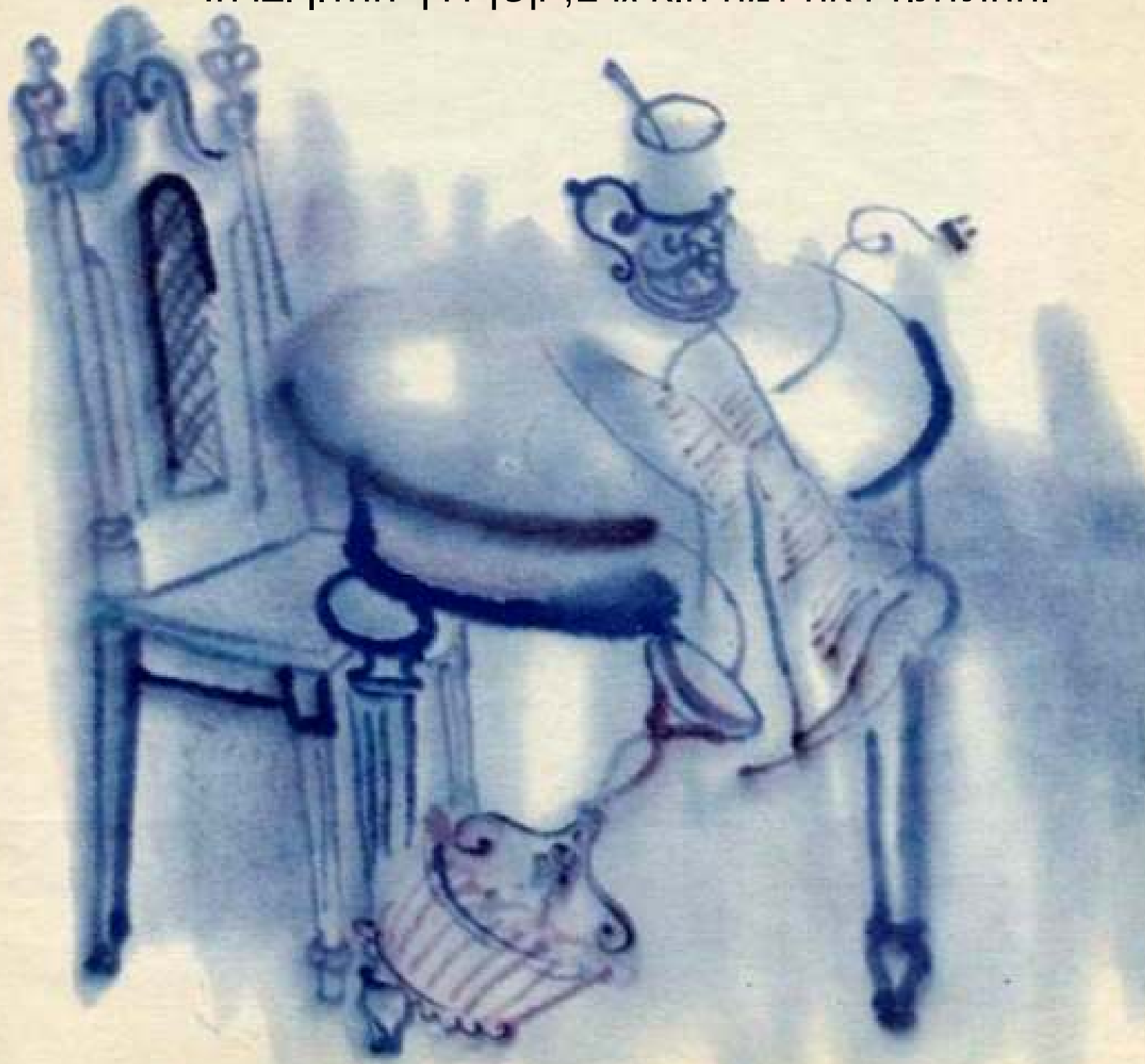
ערב אחד הדוקטור ישב ליד שולחן וקרא
עיתון. ועל השולחן עמדה מנורה
חשמלית והאירה לדוקטור, כי בחושך
הוא לא יכול היה לקרוא.

והחתלתול שכב על הרצפה
וצד את זנבו כי לא היה לו כל
דבר אחר לצוד - בחדר לא היו
זבובים ולא פרפרים ולא
ציפורים.

ולחתלתול לא נחוץ הייתה
מנורת חשמל כי חתולים,
אפילו קטנים מאוד כמו זה,
רואים יפה גם בחושך.

פתאום רוח נשבה דרך החלון, כי הדוקטור אהב אוויר טרי והחזיק חלון פתוח. העיתון נע ברוח ורשרש. החתלתול קפץ על העיתון כי חשב שזה עכבר מרשרש. בדרך הוא הפיל את המנורה. המנורה נפלה מהשולחן נשברה וכבתה. "מה קרה?" שאל הדוקטור, כי נעשה פתאום חושך. והחתלתול ראה למה הוא גרם, קפץ דרך החלון וברח.

. וליד הירח עמד שלט ועליו כתוב
:זריחת הירח בשעה שבע בדיוק.
לזרים אסור להתקרב.

החתלתול היה זר, כלומר אסור היה לו להתקרב
לירח. אך הוא בכל זאת ניגש, כי לא ידע לקרוא.

הוא רץ ליד הבית, ליד הגן, ליד הטחנה, ליד שדה קצור. והגיע להר.
זה היה הר גדול וגבוה. והחתלתול רץ על ההר כי לא יכול היה לעצור.
ועל ההר עמד ירח, כי הוא בדיוק אז יצא לשמיים מההר הזה

בזמן שהוא ישב עצוב הירח עלה גבוה לשמיים
וכשמתרוממים גבוה הכל למטה נעשה קטן
מאוד. החתלתול ראה הרים קטנים, נהרות וימים
קטנים, כי הוא יכול היה לראות בחושך.

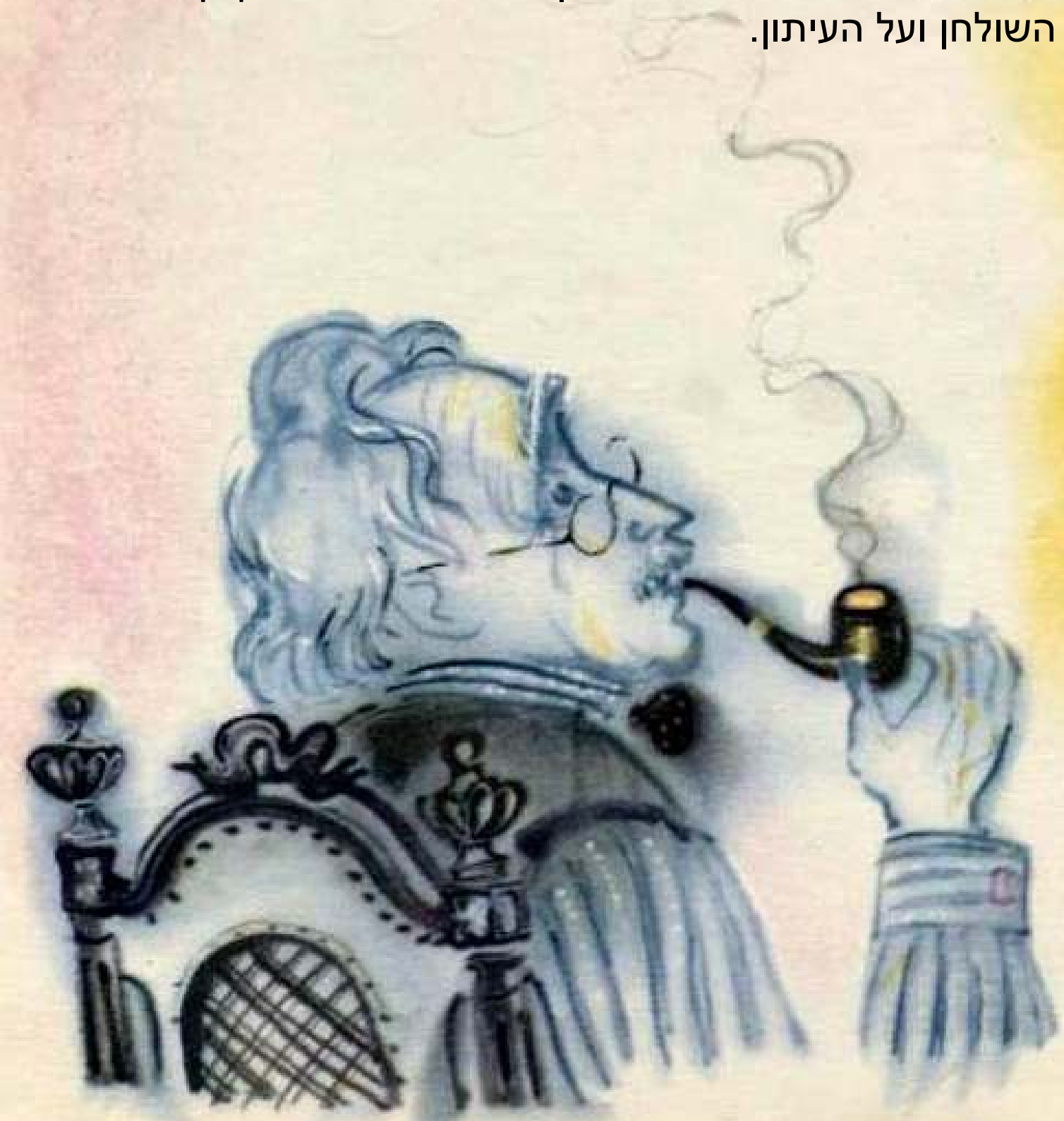
הוא קפץ על הירח, התיישב שם וישב הרבה זמן. כל כך
הרבה זמן שנעשה לו עצוב והוא רצה כבר לחזור הביתה,
אל הדוקטור הזקן, למנורה המאירה ולתנור חם.
הוא ניגש לקצה הירח, כדי לקפץ.
אך הוא לא קפץ, כי נבהל. ההר היה כבר רחוק ונראה קטן
מאוד.

והוא פחד לקפוץ מגובה כזה ולכן ישב בשקט בקצה הירח. הירח
נע מעל שדות והשדות נראו כמו סדינים שחורים. הירח נע מעל
הים והמים בים היו לגמרי שחורים. הירח נע מעל ערים ובערים
נצצו זיקי אש. ובכל מקום היה לילה חשוך, אבל על הירח לא
היה חשוך כי היה שם הרבה אור ירח. והחתלתול התחיל
להירדם, כי היה עייף.
הוא ישן הרבה זמן ולא הרגיש שהירח עבר סביב לכדור הארץ.
ואחר כך הוא התעורר וקפץ, כי הירח נתקל בהר.

בחדר, ליד השולחן ישב הדוקטור. אבל הוא לא קרא עיתון, כי
המנורה נשברה והוא לא ידע לקרוא בחושך.
הדוקטור ראה את החתלתול ואמר:
"מה זה?" כי בחדר נעשה אור.
וזה היה החתלתול שהאיר.
פתאום רוח נשבה לחדר והעיתון רשרש. החתלתול קפץ על
השולחן ועל העיתון.

החתלתול נפל על ההר ואז ראה שזה אותו ההר שעליו
עלה קודם. הוא ירד משם ועבר ליד השדה הקצור, ליד
הטחנה, ליד הגן וליד הבית, עד הדלת. כי לא יכול היה
לעצור. והוא נפל לבית פנימה, כי הדלת הייתה פתוחה.

ומהפרווה שלו יצאו ניצוצות, כי החתלתול התמרח כולו באור הירח
כשבילה על הירח.

הדוקטור אמר:

"איפה מברשת הבגדים שלי?"

הוא מצא את המברשת וניקה היטב את החתלתול, וכל אור הירח נפל
על העיתון. הדוקטור שפך אותו לצנצנת, העמיד על השולחן ואמר:

"עכשיו יספיק לנו האור הזה ומחר אקנה מנורה חדשה."

והוא התחיל לקרוא עיתון.

והחתלתול נשכב על הרצפה והתחיל לצוד את הזנב שלו.

וליד הבית, ליד הגן, ליד הטחנה, ליד השדה הקצור, נמשך שביל של אור הירח. כי כל הדרך נשפך אור הירח מהחתלתול.

